

## DE VERHOUDINGEN IN DE WERELD VAN HEDEN

19 juni 1953.

Goedenavond vrienden.

Aan het begin van de bijeenkomst moet ik u attent maken op het volgende. Daar niet alle kennis voor ons toegankelijk is en wij beperkt zijn in onze persoonlijke ervaringen, kunnen wij niet alle dingen weten. Om dezelfde reden is het mogelijk dat wij fouten maken.

Wanneer dit gebeurt dan is het uw zaak om daarop te letten, zeker ook de onze, maar ook de uwe, opdat u geen halve, of misschien zelfs hele onwaarheden voor waar aan zou nemen.

U moet dus zelf weten te denken, en wanneer u dat zult doen, dan bent u niet alleen voor uzelf een gelukkig mens doordat u - een eigen oordeel vellende en zelfstandig denkende - de weg naar God zoekt, maar u bent ook voor ons een grote steun daar wij juist, aan dit zelfstandig denken, aan uw reacties op hetgeen wij zeggen, onnoemelijk veel hebben.

Het stelt ons n.l. in staat ons een beeld te maken van uw denkbeelden daaromtrent, uw reacties, en hoe meer die natuurlijk kritisch zijn, hoe meer wij daaruit kunnen leren.

Dan wil ik u er verder nog op wijzen dat het uw goed recht is om te allen tijde een opmerking te plaatsen en zo nodig zelfs - als er een te grove onjuistheid naar uw mening is ingeslopen - daarvoor de spreker in kwestie te onderbreken. Wanneer u iets niet duidelijk is, dan wordt het ten eerste op prijs gesteld wanneer u dit ook zegt en eventueel door een aanvallende vraag, naar voren brengt. En nu heb ik hiermee de inleiding dan weer als gebruikelijk gehouden.

Ik zou nu over willen gaan tot een onderwerp van mijn eigen keuze.

Ik hoop dat het u niet te zeer tegenvalt dat ik daarvoor heb genomen een zeer actueel onderwerp n.l.: "de verhoudingen in de wereld van heden". U zult zeggen: wat heeft dit met geestelijke wijsheid te doen? Maar geestelijke wijsheid kan - vooral wanneer men op aarde leeft - alleen uit de stoffelijke ervaring worden verzameld en geput, deze is uiteindelijk het criterium waarnaar uzelf zult oordelen over het al of niet geslaagd zijn van uw leven.

Er is in de wereld op het ogenblik veel oproer. En nu bedoel ik niet alleen maar wat opstootjes, zoals men daar ineens de gedachte uitzendt, Oost-Berlijn, en een ander die denkt over Naguib. Maar overal opstootjes in het klein en opstootjes in het groot. Wij zouden haast willen zeggen: de massa van heden komt in verzet tegen de voorwaarden voor het leven, die zij dan toch zichzelf grotendeels geschapen heeft.

Dat zijn de omstandigheden waarmee gerekend moet worden.

Een tijd van kritieke gebeurtenissen, nu ja, dat weet u wel, een tijd van omwentelingen, ach, hoe vaak hebben wij u dat al niet verteld. Maar er zit een achtergrond achter al deze dingen, vooral hier waar het een zuiver menselijk gebeuren zo vaak betreft. Om dat geval waarover u zo-even dacht hier even bij naar voren te brengen - Oost-Berlijn en Oost-Duitsland - wat is daar gebeurd? Dacht u werkelijk dat de massa zonder meer in verzet was gekomen? Ach, wel nee! Integendeel, de staat zelf, althans een deel van die staat had, omwille van bepaalde politieke redenen een verzet tegen zichzelf geësceneerd, een verzet dat dan voor West-Duitsland een zeer onaangenaam resultaat moest hebben en een sterke verschuiving naar links bij de volgende verkiezingen. En hoe gebeurt dat dan? Dan zijn er mensen die werkelijk blij zijn dat ze een ogenblik mogen en kunnen protesteren, die zijn het stuur kwijt geraakt, o, gelooft u ons, wij hebben dit zo enigszins aan zien komen, al wisten we dan ook niet precies welke vorm het aan zou nemen en wij hebben onze waarnemers daar gehad. Wij hebben getracht om onheil te verhoeden maar het kon niet meer. Die mensen zijn losgebroken, de hartstochten van de mens zijn losgebroken en wat was het resultaat?

Het resultaat was: tanks in de straten, doden, gevangenen en nieuwe slavenarbeiders in de kampen. Is dat resultaat alles? We weten het niet, we vermoeden zelfs van niet, maar aan de andere kant weten we ook dat de massa over het algemeen geen risico's neemt, tenzij zij in grote getale op kan treden.

Op de achtergrond van al deze dingen ligt de ontevredenheid van de mens. U zult zeggen: ja, maar daar is toch in dat gebied aanleiding genoeg geweest. Wel, deze mensen zijn uitgeweken naar het Westen en ze zijn even ontevreden gebleven.

Of vindt u dat misschien een geval dat nog te dicht bij u ligt? Goed, laten we dan een klein eindje verder gaan, Egypte. Er was een ontevredenheid in het volk, maar enkele vastberaden mannen zijn uiteindelijk degenen geweest die de gehele daar plaatsgehad hebbende staatsgreep gedragen hebben. Het was niet de massa, het waren enkelingen.

En toen deze enkelingen eenmaal tot daden begonnen over te gaan, toen is de massa er achteraan gerend. Een kuddegeest dus, de kuddegeest van de massa, mijn vrienden.

En nu op het ogenblik horen wij - en ik neem aan dat het juist is - dat men Egypte tot een republiek wil maken. Ik geloof niet dat degenen die dat doen zich realiseren hoeveel verzet ook daar weer zal ontstaan, hoeveel moeilijkheden ze zichzelf daarmee zullen berokkenen.

Het is overigens van weinig belang, het zullen de enkelingen zijn te allen tijde, die de reacties van de massa beheersen. U zegt: dat klinkt niet democratisch.

O, u heeft gelijk, een democratie kan immers alleen bestaan wanneer de mens niet meer egoïstisch is. En het egoïsme dat is op het ogenblik de drijvende kern, dat is de realiteit van uw wereld, dat is de realiteit van de politieke en economische en sociale spanningen van het ogenblik. Europa moet één worden, ware het slechts één, hoeveel beter zou het niet zijn voor al die volkeren, voor allemaal, voor de Noren en de Denen evengoed als voor de Duitsers en de Fransen, of de Italianen en de Nederlanders, voor de Spanjaarden en zelfs voor de Engelsen. Maar men komt er niet toe, waarom? Door het egoïsme.

Nu kunt u zeggen: ja, maar het is alleen van de staatslieden, dat zijn die groepen die hun eigen macht en onfeilbaarheid tegenover de massa niet wensen prijs te geven, die ten kosten van alles het politieke spel verder willen spelen, ook al gaat Europa daarbij ten onder.

Het is een term die veel wordt gebruikt, maar die term is volkomen verkeerd. Weet u waarom Europa niet één kan worden? Om de doodeenvoudige reden dat de industrieën niet geneigd zijn ook maar iets van hun winst of hun afzetgebied te laten vallen, dat de arbeider niet geneigd is - een voordeel dat hij heeft verworven boven dat van de arbeiders in andere staten - prijs te geven. Dat ligt aan het egoïsme dat in alle groepen en klassen is doorgedrongen als een vernietigend gif. En zo dadelijk dan zal misschien datzelfde Europa niet meer tot een eenheid kunnen komen, dan is het te laat.

Actuele problemen vrienden? De dingen van deze dag, de mensheid.

En dan komen er de grootse idealisten en ze zeggen met een gebaar - alsof ze daarmee de wereld ontsluiten - een nieuw paradijs, maar wij zullen de massa van bovenaf beheersen.

Of ze dat doen in een partij, of dat ze dat doen dictatoriaal, of ze dat doen met een half Oosterse Oligarchie, of dat ze het doen door het voortdurend twisten en kibbelen en daardoor de regeringsvorm in een geuite mogelijkheid tot nul en generlei waarde te maken, ze doen het. Ze willen van bovenaf dan eens eventjes die massa gaan bekeren. En het vreemde is, die massa kijkt naar de mensen die boven hen staan, in de hoop dat ze daar leiding, dat ze daar een vervulling van alle gekoesterde verlangens zal vinden, maar ze is niet geneigd haar egoïsme prijs te geven. Dat is dan het probleem dat ik met u wil bespreken.

Waarom, waarom al deze ellende in de wereld, waarom? Terwijl er toch zoveel goedhartigheid is, ja meer, edelmoedigheid zelfs, terwijl er toch volkeren, hele volkeren, plotseling zich arm maken omwille van enkelen die geleden hebben.

Waarom dan toch in al deze gebeurtenissen die niet zo in het oog springen, dit vernietigend egoïstisch gif? Wel, ik zal het u zeggen vrienden: omdat een ieder verlangt dat een ander de eerste zal zijn en dat een ieder denkt dat het nu toch heus tijd wordt dat de anderen beginnen de wereld te hervormen. En de resultaten ervan? O, die kan ik u laten zien.

Kijk rond u in de wereld, de kerken worden leeg en wanneer ze niet leeg zijn dan danken ze vaak hun attractie - het komen van de mensen - eerder aan een krachtige persoonlijkheid of een goed gevoerde propaganda en reclame - die vaak de wijding van de kerk maakt tot een soort, theatrale vertoning - dan aan de behoefte van de mens om tot God te gaan.

We zien de mensen bij elkaar drommen in partijcongressen, we zien ze spreken en vechten over allerhande onderwerpen, en het is leeg en het is hol. Weet u, er werd een grap verteld een lange tijd geleden, over de eerste communisten en toen zei men: een communist is iemand die zo arm is dat hij niets heeft en dus door te delen in datgene wat een ander heeft,

hoopt hij zelf rijker te worden, vooral omdat de ander - die nu heeft - volgens de communist niet verdient om te hebben, en zo de communist zal hebben wat de ander heeft.

Ik hoop dat u het heeft kunnen volgen, het was een tamelijk ingewikkeld iets.

Wel, dit kentekent voor een groot gedeelte de geesteshouding van de massa van deze dagen.

Zij vindt dat een ander niet verdient te hebben, zij vindt dat die ander maar het offer moet brengen voor de gemeenschap, maar beklaagt zich vaak wanneer zij - waar ze de vervulling van haar wensen naar voren brengt - daaraan zelf bij moet dragen.

De massa is heus niet - denkt u dat niet - samengesteld uit allemaal werkelijke eerste klas, onvervalste echte egoïsten, o nee. Maar de mensheid is samengesteld uit een groot aantal individuen die elk voor zich niet verder kijken dan hun neus lang is; en wanneer ze verder kijken dan hun neus lang is, in de verkeerde richting n.l.: waar moet ik bang voor zijn?

En dan, ja dan zien we het treurige dat de edelmoedigheid die in een ogenblik ontwaken kan, onder een indruk en een emotie verflauwt en wegvaagt. Die edelmoedigheid is er en is als een schone belofte voor een mogelijke toekomstige ontwikkeling. Het is als het ware een troost, ook voor ons, dat in de mensen het zelf-vergeten omwille van een ander nog leeft.

Maar deze mensen kunnen schijnbaar niet met theorieën leven. Een theorie dat betekent, iets waar je - als het eenmaal in de praktijk gebracht wordt - beter van moet worden, de wereld beter van moet worden. Die theorieën zijn helaas een groot gedeelte van de factoren geworden. En nu moeten wij van onze kant daar eigenlijk zoeken iets in te brengen, wij moeten trachten - zoals onze Orde dat al gedurende jaren doet, en dan bedoel ik heus niet een paar jaar, maar enkele tientallen jaren reeds in deze vorm - om die mensheid te brengen tot een andere houding, een meer verantwoorde houding. En ja, dan ligt ons een ideaal voor ogen dat misschien nooit en te nimmer verwerkelijkt zal kunnen worden terwijl uw wereld nog bestaat, een wereld waarin werkelijk geldt: "heb uw naaste lief gelijk uzelf" als enige, maar dan ook als suprême wet. Een wereld waarin ieder mens zijn broeder, zijn zuster ziet.

En omdat te bereiken moeten we werken en het werken dat kan niet gebeuren op een grootse wijze, want datgene wat als ideaal door een ieder wordt bevestigd en aanvaard, is in de praktijk zozeer in tegenspraak met de bestaande praktijken, dat de wereld ons zou moeten ontkennen, zou moeten ontkennen zolang ze zichzelf in deze vorm wenst te handhaven.

Toen zijn we aan iets anders begonnen, een vorm die erg vreemd is misschien.

We hebben een soort cellenbouw gepleegd, we zijn verder gegaan door steeds weer ergens anders, steeds weer opnieuw een groep samen te brengen en te trachten deze, onze zienswijze en het redelijke daarvan bij te brengen.

Die groepen hebben onderling geen contact, vaak weten ze niet eens van elkanders bestaan. En wij zijn niet de enigen die zo werken, er zijn nog vele andere groepen die ook in dezelfde richting verder gaan, elk op zijn wijze. Kijk, wanneer het ons lukt van de honderd mensen die wij bereiken, er één te brengen tot het uitleven werkelijk van deze naastenliefde in hun zuivere vorm, aangepast aan persoonlijke omstandigheden misschien, in de noodzakelijkheden van een praktijk, maar dan toch binnen deze begrenzing, naastenliefde, zelfverloochening, dan hebben we iets gedaan dat wonderlijk en groot is, want, wanneer er eenmaal een mens opstaat die onzelfzuchtig en zonder te vragen, uitgaat over de wereld om te helpen, die niet zich wendt tot de publiciteit om daarmee persoonlijk groot te worden, maar die alleen maar daden stelt. Zo'n mens kan duizenden bereiken en bekeren. Er zijn altijd van die mensen geweest en soms heeft men ze heiligen genoemd en soms heeft men ze op de brandstapel ter dood gebracht, maar alleen omdat die mensen er zijn geweest, bestaat uw wereld nog, vergeet dat niet. Als zij er niet waren dan zou u al lang in een waanzinnige haat en bezitsangst elkaar omgebracht hebben tot de wereld kaal en bar zou liggen als in de eerste dagen.

Het is niet de enige geschiedenis van de mensheid, de Schepper heeft meermalen bezielde en denkende wezens gesteld op een planeet en hoe vaak hebben zij niet vernietigd zichzelf en de schoonheid van hun wereld? Wanneer u dan vandaag de dag al deze gebeurtenissen bekijkt, wanneer u denkt aan Oost-Duitsland of aan Amerika, wanneer u denkt aan al die dingen die zo op het ogenblik in het brandpunt van de belangstelling staan, of het nu een kroning is, een Coronation Day, of dat het een terechtstelling is, of dat het een oproer is, of een ramp, bedenk dan één ding: de massa wordt geleid door deze dingen en die massa, die arme massa, die kiest zo vaak verkeerd, zij kiest haar eigen ondergang, wetens en willens of onwillens en

onwetend bent u deel daarvan. U kunt niet u terugtrekken op een eenzame bergtop om te verdromen in een persoonlijk bestaan.

U leeft te midden van de mensheid en de mensheid is de massa, zo is het niet uw taak u terug te trekken uit de massa alleen en dan voor uzelf bewustzijn te zoeken, maar het is uw taak om te werken, te werken met daden van liefde, van vertrouwen, met daden die zijn een troost en een balsem voor de vermoeide en zo vaak zo kinderlijke harten van de mensen die toch streven naar het geluk en die zo verlangen naar de vrede.

Draag de gedachten uit onder de mensheid, spreek niet over spiritisme of katholicisme, over protestant of doopsgezind, spreek niet over Boeddhisme en Islam, laat die dingen rusten. Spreek zo nodig een woord van troost en laten dat uw woorden zijn, maar laat daad na daad bewijzen dat u begrepen hebt de eeuwige waarheid en wet van het leven.

Dan zal er - misschien na jaren - maar toch eens een ogenblik komen waarop uw goedwillendheid doordesemd heeft diezelfde massa en haar brengt tot dat broederlijk bestaan dat betekent geluk, vrede voor allen die op uw wereld geboren worden, ja meer, de rust, het geluk en de vrede die zijn een stralend licht, die maken uw aarde van een planeet van de verdoeming tot een planeet van de gelukzaligen, die weg doen vallen de grenzen die zo vaak gesteld zijn voor de geest die overgaat en die zich niet vrij kan maken door de vele lasten en begeerten en belemmeringen die in dit leven naar voren zijn gekomen.

Wanneer dát is gebeurd, ja dan kunnen we spreken van Christus en Zijn weg, dan kunnen wij spreken van Mohammed en zijn reis naar de hemel en wij kunnen dan ook verder nog spreken van de bewustwording die niet is een Nirwana zonder meer, maar die is een bewust leven in en met God. Dit alles ligt opgesloten in de dingen die elke dag weer gebeuren, dit alles ligt op de achtergrond van die schokkende gebeurtenissen deze dagen, het ligt op de achtergrond van rampen en cyclonen, het ligt op de achtergrond van elk mens, van elk menselijk hart dat zo verlangt naar vrede. Strijdt niet om nu toch vooral een andere regeringsvorm te krijgen en strijdt er niet om wanneer er een kerk word gebouwd, die niet van uw bekentenis is, maar strijdt om de mensheid gelukkig te maken.

Wanneer u mensen de waarheid, de vrede en het geluk zoekt, waar is dan de macht die u hinderen kan? Want uit God zijn alle goede dingen, uit God zijn alle dingen en Hij zal zeker onderkennen het goede wat u tot stand brengt.

Ik dank u voor uw aandacht. Zijn er nog vragen op? Mag ik dus aannemen dat er geen vragen meer zijn? Dan geef ik het woord over aan de volgende spreker.

Goedenavond.

## DE SUBJECTIVITEIT VAN DE WENSEN

Goedenavond vrienden,

Het tweede onderwerp dat is een onderwerp van uw keuze en terwijl u kiest zal ik eerst eens beginnen de restanten van een verkoudheid op te ruimen. (het medium snuit z'n neus).

Bent u al tot een besluit gekomen?

Een tijdje geleden is er een verzoek gedaan of er weer eens naar voren gebracht kon worden een en ander over de subjectiviteit in onze wensen. Zou het mogelijk zijn dat het vanavond nog eens naar voren werd gebracht?

Spreker: Ja, waarom zouden we dat niet kunnen? De subjectiviteit van de wensen. Kijk eens, u weet allemaal het verschil.

Leiding: Mag ik nog even interromperen? Die vraag stel ik hier niet goed. Zoals die toen gesteld was, was die om onze wensen af te drukken op de universele subjectiviteit.

Ja, ja. Nu weten we allemaal wat subjectief en wat objectief is, nietwaar?

Subjectief dat is dus onderworpen aan de persoonlijkheid en het persoonlijke oordeel, terwijl objectief betekent alleen zich bezighoudende met de toestand zelf, met de reële feiten,

onafhankelijk van persoonlijke interpretatie of waarneming. Nu zou je natuurlijk kunnen zeggen: er zijn veel wensen die altijd subjectief blijven. Als U zegt: "O, ik hoop dat het morgen mooi weer is", en een eindje verder zit iemand die een groentetuintje heeft en die zegt: "Ach, ik wou dat het nu toch eindelijk eens regende, want dat sproeien dat hangt mij de keel uit", dan zult u begrijpen dat uw persoonlijke visie en uw zuiver persoonlijk denken, wel heel sterk heeft meegewerkt om juist deze gedachte, deze wens, naar voren te brengen.

Maar aan de andere kant, wanneer wij nu heel sterk iets verlangen, dan bestaat de mogelijkheid dat we het gaan verwezenlijken. Wanneer u - laten wij het eens aannemen, nietwaar - voor een ogenblikje van God de bevoegdheden kreeg die de Bilt graag zou willen hebben n.l. te bepalen het weer, dan zou u kunnen zeggen: ik wil graag dat het mooi weer is, want ik wil uit. Dat zou subjectief zijn, maar u zou de macht hebben om te zeggen: "ik wil dus dat het mooi weer is", en dan is het mooi weer en daardoor is de wens vervuld en objectief geworden, want eerst was het alleen in u, dus een mogelijke toestand en toen kwam het buiten u en voor iedereen was het toen volkomen gelijk, dus was het objectief geworden.

Nu, tot zover kunnen we het geloof ik wel vinden met elkaar, niet?

Nou, nu moet u eens goed luisteren. Wanneer u nu arm bent, dan kan er in u een groot verlangen zijn om rijk te worden. Ik wil niet zeggen dat het verstandig is, want rijkdom dat betekent zorgen hoor, er zijn er een hoop die deze zorgen graag willen nemen totdat ze hun aanslagbiljet zien, dan doen ze er graag afstand van. Maar u wilt rijk zijn en u bent arm.

Dit verlangen naar rijkdom is subjectief, u verlangt dit persoonlijk, u verlangt dat vanuit uw standpunt, om uw redenen en dan heeft de buitenwereld er ook weinig mee te maken.

Maar nu wilt u dat werkelijk zo sterk en zo graag, dat u alles - maar dan ook alles - doet om deze wens tot werkelijkheid te maken. Heeft u dat in de gaten. Dan ga je dus eigenlijk het subjectieve, het persoonlijke, door een daad, door een wilsdaad, omzetten in het voor iedereen waarneembare en dus reële. En nu kan het heel relatief zijn wat u rijk noemt.

Voor een arm mens is een paar duizend gulden misschien een kapitaal en voor iemand die twintig miljoen heeft, nu ja, dan is het een footje dat hij aan een liftbediende geeft wanneer hij een goede bui heeft. Maar er kan een ogenblik komen dat u deze wens zo verwerkelijkt hebt, dat zij voor iedereen kenbaar is, dat iedereen daar precies gelijk over moet denken, zeggen: ja, de een vindt het misschien meer en de ander minder, maar deze mens is rijk geworden, hij is van arm rijk geworden. Dit heeft hij gedaan door ervoor te werken, zeggen ze dan. Ja, natuurlijk, maar toch wel in de eerste plaats door het zó sterk te willen dat alles in die richting uit werd gedreven. En dat kun je nu wel doen als je gewoon in de wereld leeft. Ja, het is nog steeds zo hoor dat dat sprookje "van schoenpoetser tot miljonair", voor de meeste schoenpoetsers een sprookje blijft en voor een enkele miljonair misschien een geschiedenis is die hij graag vergeet. Maar de mogelijkheid is er. Maar dat is nu allemaal op het gebied van de materie, want nu gebruik je alleen nog maar eigenlijk je normale kracht en je denkvermogen en je lichamelijke bekwaamheden.

Maar elk mens heeft iets veel groters, elke mens heeft n.l. een geest. En nu is een geest een heel eigenaardig apparaat, het is een persoonlijkheid die hoofdzakelijk uit een denkvermogen bestaat en dat denkvermogen dat is zo krachtig en zo sterk, dat dat denkvermogen in staat is voor zichzelf een werkelijkheid te scheppen. Als die geest vrij is van dat lichaam, dan kan ze zeggen: "ik wil in een bos zijn" en dan is ze in een bos; ze kan zeggen: "ik wil van hier naar China" en dan is ze in China, haar wil is gelijk aan haar werkelijkheid. De verwerkelijking van de wil die kan subjectief zijn, dus een droom alleen geldend voor de persoon, maar ze kan ook objectief worden, waar een waarde naar voren wordt gebracht die absoluut in het hele Al van kracht is, waar werkelijk niemand meer iets aan kan doen; dat is voor iedereen zo.

Die geest kan scheppen en die kan niet alleen scheppen in waarden van droombeelden, ze kan werkelijk reël scheppen, ze kan iets maken tot een absolute objectieve realiteit.

Wanneer er nu een geest is - in of buiten een stoflichaam - die geleerd heeft om haar subjectieve d.w.z. persoonlijke wens zo sterk uit te drukken, dat deze als kracht vormend op gaat treden, dan schept ze en dan verwerkelijkt ze deze subjectieve wens en maakt haar tot een objectief iets, iets wat voor iedereen gelijk en gelijkelijk in waarde bestaat.

Stelt u zich nu eens voor dat we hier te maken hebben met een hele wereld.

Mijn voorganger die heeft het zo over de massa gehad, nou, laten we ons nu eens voorstellen dat die wereld alle verdere dingen weg zouden laten en zou zeggen: "ik verlang zo naar de

vrede". Ja, objectief gezien bestaat die vrede niet, zou u zeggen, maar op het ogenblik dat die massa begint daarnaar te verlangen en te verlangen zonder daar voorwaarden aan te binden die vaak strijdig zijn met het verlangde natuurlijk, nietwaar? U kunt zeggen: o, ik verlang zo naar de vrede, als ik die vent een pak slaag heb gegeven, dan zal ik werkelijk tevreden zijn, want dan hebben we vrede, nietwaar? Want dat is natuurlijk dwaasheid. Maar je verlangt dus naar vrede. Nu gaat die gezamenlijke gedachtekracht, die gezamenlijke wens, aan het werk. Hoe sterker deze als wil wordt - dus het verlangen wordt omgezet in een willen, ik wil vrede - hoe sterker dat ook buiten de wereld wordt afgedrukt, dat straalt als het ware de hele kosmos door: "vrede" en overal waar krachten zijn die vrede wensen daar antwoorden die "vrede".

En dan komt er een ogenblik dat de zaak tot werkelijkheid is gemaakt, dan is er vrede, dan heeft deze gedachte, deze wens zichzelf verwerkelijk. Maar voor dat dat gebeurde hebben al die mensen in zichzelf reeds vrede gevoeld, voordat ze werkelijkheid was.

En zo zou je dan kunnen zeggen: elke uitdrukking van een wens duidelijk - dus in woorden of in gedachten - brengt met zich mee een voortplanten van die wens buiten een mens en daar wordt ze dus van een subjectief iets - aan de persoon, aan het sujet zelf onderworpen kracht - tot een zelfstandige kracht. En dan zal uiteindelijk zelfs de meest objectieve beschouwer die zichzelf helemaal weet uit te schakelen moeten zeggen: ja, maar hier is toch iets gebeurd.

Wat gebeurt er dan? De kracht uit het Al verzamelt zich weer in diegenen die deze wens gekoesterd hebben en door hen wordt deze kracht tot een macht, een macht die heersend optreedt en de omstandigheden opdwingt aan het totaal van het zijnde, die door deze sterke wil en gedachte werden voorgebracht. Ja, laat ik nu eerst eens vragen: is dat zo voor allemaal duidelijk? Ja? Nu, dan gaan we verder.

Stelt u zich nu eens voor - we hebben het tot op heden algemeen gedaan - maar er is iemand ziek en deze zieke mens die zou u graag, nu ja, genezen zien. Nu begint u te wensen dat deze mens zal genezen en u vraagt om de kracht om die mens te genezen. Dat is allemaal nog erg subjectief, want die kracht die kan net zo goed uit u - uit uw eigen ik - als van buiten komen, maar u wekt ze op en vanaf dit ogenblik wordt die ziekte tot object, zij wordt tot een werkelijk en buiten u en buiten een ander uiteindelijk staande vijandelijke macht, die aangevallen moet worden. En zo druk je dan je wens af en vergelijk je die, doordat je die ander de kracht geeft plus de gedachte eigenlijk waardoor die genezing zeer zeker een heel eind wordt geholpen.

Als u in staat zou zijn om aan een absoluut geloof en een absoluut vertrouwen deze kracht uit te zenden, nu ja, dan zou je zelfs iemand kunnen genezen met een gebroken nek.

Ja, u lacht erom, maar dat is zo gek nog niet, dat kan en dat is ook wel eens gebeurd, nietwaar? Of als u wat anders wilt, een beet van een cobra, dodelijk, binnen enkele minuten, vooral wanneer het beest een tijdlang niets te happen gehad heeft en u de volle lading geeft. Dan bestaan er mensen die niet alleen in staat zijn door een soort hypnose, dus door een wilsoplegging, dat hele lichaam - of het grootste deel daarvan - zodanig te paralyseren, te verlammen, dat de stoffen zelf niet meer door de bloedbaan verder worden gevoerd, maar verder nog binnen dit gedeelte dan ook nog een kracht opwekken, waardoor het gif als een parel naar buiten komt. Ja, u begrijpt wel zo'n druppelvorm, dat wordt gewoon naar buiten gedreven door datzelfde wondje, dat bestaat. U begrijpt dus wel, wanneer we over die dingen spreken dat die wil een hele grote kracht heeft.

Maar nu gebeurt het heel vaak dat er wensen zijn, nu ja, waar je eigenlijk geen aandacht meer aan schenkt. Je hebt een ogenblik dat heel sterk gewild en verlangd, je hebt gedacht: "maar nu moet het ook gebeuren" en een ogenblik later kwam er wat anders en bent u het helemaal vergeten. Ja, u bent dit wel vergeten, maar die krachten die u wakker gemaakt hebt met deze uitgezonden - met wil en verlangen uitgezonden gedachte - die houden daar geen rekening mee, die gedachte is niet subject, maar u bent geworden tot subject van uw gedachte.

Dat begrijpt u ook, nietwaar? Dus eerst was de gedachte uw eigendom en werd door u beheerst, ze was als het ware uw product, maar u heeft ze uitgezonden en nu gaat ze - onafhankelijk van u - verder. En nu zit er een hele hoop, een hele hoop levende kracht in alle dingen, er is niets waar die levende kracht niet in schuilt.

En nu kan het wel eens zijn dat u denkt: ach, ik wou nu dat ik toch eens heerlijk in de sneeuw kon zitten - dat gebeurt wel eens als het zo warm is - en u heeft dat werkelijk gewild, maar toen zag u daar net zo'n hoe heet dat, ijscoboer geloof ik, aankomen en u was die gedachte aan sneeuw kwijt, want de mogelijkheid om een portie ijs te consumeren die was zo groot,

daar heeft u dan dat restje bij vergeten. Wedden, dat als u dat sterk genoeg gedacht heeft, dat u een maand of een paar maanden later ineens ergens in de sneeuw zit, erg onvrijwillig. Maar dan vindt je het niet leuk meer. Dat is nu het eigenaardige, dat is één van de - ik zou zeggen - van de meest onvergelykelijke wetten.

Elke wens, elk verlangen, goed of kwaad, dat met voldoende kracht en intensiteit door de mens in zichzelf naar voren werd gebracht, wordt door die mens naar buiten gestuurd.

En naar gelang de intensiteit waarmee dat gebeurde en ook zelfs de duur waarmee die kracht werd uitgestuurd, keert het tot die mens terug m.a.w. je staat ergens midden in een ronde kamer en je hebt een hele serie ballen, die ballen zijn je gedachte.

Nu kan je die ballen naar alle kanten gooien, maar je moet er altijd op bedacht zijn dat, als je ze weggooit, ze van de muur uit terug kaatsen en weer bij jezelf terecht komen en als je niet uitkijkt kost je dat een buil. En heel veel van die ongelukkige belevenissen in een mensenleven die zijn daarvan afhankelijk, maar ook heel veel van de onverwachte ongelukjes, van de plotselinge zegenrijke gebeurtenissen. Want de mens die een goede gedachte heeft uitgestuurd, die zal op een gegeven tijd die kracht terugkrijgen. Elke gedachte die eenmaal zo sterk is geworden dat zij buiten de persoon, buiten het wezen zelf, kenbaar wordt, spoedt zich onmiddellijk naar alle krachten die in verbinding staan met het onderwerp van die gedachte en van daaruit kaatst ze terug op haar schepper en verwerkelijkt voor hem de gedachte, zover als dat volgens de aanwezige kracht mogelijk was.

Nou, dat was dan zo'n verhaal, zoals ik er over denk.

Vraag: Mag ik u wat vragen? Wanneer men die goede gedachte uitzendt ten dienste van een ander, dan kaatst het toch niet op jezelf terug?

Reactie: Ja, dat dacht u maar. Dan kunt u die andere helpen, natuurlijk, maar als die ander geholpen is, dan bent u nog steeds degene die deze kracht heeft uitgestuurd en op een gegeven ogenblik zal ze toch altijd ook weer op uzelf terugvallen. Dus u kunt wel zeggen: ik ben alleen maar gemeen op het ogenblik omdat het mij, nu ja, als een noodzaak voorkomt.

Maar als u die daad stelt dan moet u verwachten dat die daad te enigerlei tijd tot u terugkomt. En denkt u het alleen maar, dan zal het ook evenzeer voor u kenbaar worden.

En dan zeggen ze bij ons wel eens dat je eigenlijk je eigen huis bouwt in onze wereld.

Nu is dat wel simpel voorgesteld, maar er zit iets waars in, want er zijn een hele hoop van uw gedachten en van uw werken die u niet meer gedurende uw stofbestaan eigenlijk meer bereiken, maar dan hebben ze bij ons schijnbaar een soort rekening-courant, want als je bij ons in die wereld aankomt, dan krijg je zo het saldo aangeboden. Is het nadelig, dan is dat erg onaangenaam, is het een batig saldo dan blijkt je vaak dat daardoor heel veel geluk beleefd kan worden dat je anders zonder deze gedachten en zonder die daden zeker niet zou hebben. Nu, ik geloof dat ik het nu duidelijk maak. Het gaat er niet om of u die gedachte uitzendt naar een ding, of een mens, of een plant, die zullen die gedachte ondergaan. Als u bij een bloem staat - om nu eens iets heel, heel gewoons te nemen - en u zegt: "wat is die bloem mooi", dan geeft die bloem daar antwoord op. Ten eerste zal die bloem zelf, door deze erkenning van haar schoonheid, deze dankbaarheid dus voor haar bestaan, een heel eindje prettiger bloeien, ja, het kan zelfs zijn dat ze veel langer bloeit dan anders het geval zou zijn. Maar ook zult u van deze bloem als dank, als het ware nog een extra schoonheid terugontvangen en de schoonheid die u heeft erkend en waar u eigenlijk voor gedankt heeft, wordt u nogmaals geschonken.

Begrijpt u nu hoe ik het zo bedoel? Dus u krijgt zelf altijd terug wat u geeft, nietwaar.

Als u zegt tegen die roos: "wat heb je een lelijke doorns" dan zegt die roos: "dat vind ik niet aardig van je, want ben ik nu een roos als ik geen doorns heb?" Dus, prik, begrijpt u?

Dat is doodgewoon oorzaak en gevolg, maar overgedragen ook op de geestelijke werking.

En dan kunnen we er nog bij zeggen dat ze de eigenaardigheid heeft dus, om, geboren in de subjectieve wereld, de persoonlijke wereld van de mens, zich daar buiten te stellen en dan objectief - dus zonder met die instelling en verlangens van die mens verder rekening te houden - te werken op degene aan wie de gedachte wordt toegestuurd, maar ook terug te kaatsen op de persoon zelf weer.

Reactie: De negatieve gedachte natuurlijk net zo.

Antwoord: De negatieve gedachte net zo, alleen, ja, als iemand negatieve gedachten op u afstuurt en u bent goed, ja, dan kan het wel zijn dat u er niets van merkt, nietwaar.

Probeer nu maar eens om olie in water te roeren, dat gaat niet of u moet een heel speciale soort olie hebben, maar gewone olie die blijft drijven. En zo gaat het met een goed mens ook, daar kun je nog zoveel hatelijke gedachten op afsturen, die mens die blijft er bovenop, die merkt daar niet eens wat van, trekt zich er niets van aan.

Maar degene die ze uitgestuurd heeft, die krijgt ze terug en omdat die kracht bij die ander ook nog niet verbruikt is, krijgt hij ze meestal nog verdubbeld terug. En dat is een intrest, een van de weinige soorten intrest die niet op prijs wordt gesteld door de mensen.

Vraag: Mag ik even inzake gedachten vragen? Er zijn natuurlijk miljoenen gedachten indertijd op Hitler afgestuurd die helemaal niet goedgunstig waren, wat voortkwam uit groot lijden ondervonden of gehoord of wat dan ook. Maar dan vraag je je wel eens af: mag ik zulke gedachten uitzenden, of zelfs goede gedachten, als het Gods wil is? Heeft dat er iets mee te maken, kan dat dan die gedachtekracht breken, wanneer je je onder Gods hoede stelt?

Antwoord: Nou, het kan in ieder geval een hele hoop goed doen.

Kijk eens, als u denkt: "wat een pestvent die Hitler, ze moesten hem hangen en vierendelen en verbranden", dan heeft u grote kans dat die gedachte die mens bereikt: hij wordt daardoor onrustig en ongelukkig. Maar nu gaat diezelfde om die gedachte te verdrijven, gaat hij weer aan het branden, aan het hangen en het vierendelen etc., begrijpt u?

En zo krijgt u dan op een gegeven ogenblik als u niet uitkijkt, uw trekken in ellende rijkelijk thuis. Het is dan ook wel eigenaardig dat juist die staten die zich het sterkste eigenlijk met haat - let wel niet met politiek alleen, maar met haat - tegen die Hitler gekeerd hebben, dat die ook het zwaarst hun trekken thuis hebben gekregen.

Dat mag u nakijken op de wereldkaart, hoor. En dat degenen die het meest gejuicht hebben over de overwinning die ze hadden en het ongeluk dus van velen, wat ze dan maar in de doofpot hebben gedouwd, dat ze hebben verdiend, maar die op het ogenblik zelfs niet met problemen zitten vaak die overweldigend zijn.

Wanneer u ziet dat een kracht niet goed is, blijf af daarvan, bemoei u daar niet mee en zeg: "God, help me om alle gevolgen van die onverantwoorde daden op te heffen, laat me helpen om dat lijden te stelpen", dan doet u goed en dan zult u er ook zeker beter van worden en zelfs die mens zelf of die groep van mensen zelf, wordt er beter van.

Maar haat wekt haat, wraak wekt wraak, vuur wekt vuur. Zo is dat nu eenmaal, daar ontkom je niet aan en daardoor wordt er vaak onwetend met verschillende haatcampagnes grovelijk onrecht bedreven. Het jammere is alleen maar dat er op het ogenblik groepen zijn die dat wel weten en die doelbewust dus deze krachten gebruiken en misbruiken, om daar, nu ja, hun eigen standje mee te verdedigen. Ik vind - zodra dat de kwade kant uitgaat - dat onverantwoordelijk. Men heeft met heel veel groepen in heel veel verschillende landen en steden zuiver magische haatzittingen gehouden, waar ze gedachten uitzonden dat Stalin nu toch alsjeblieft de pijp uit moest gaan. Die mensen die zullen daar nog wel eens om moeten treuren. Misschien niet omdat die Stalin weg is gegaan, maar omdat er een ander valt onder dezelfde omstandigheden die hun lief is en dierbaar. En zo gaat dat altijd, een misbruik daarvan dat is de grootste waanzin en het meest gevaarlijk wat een mens kan doen.

Maar gebruik je het goed, om de mensen te helpen, om lijden weg te nemen, om geluk te geven, om vrede te geven, de mensen te helpen en om het leven niet alleen te verdragen zonder meer, maar om het zelfs te aanvaarden, dan zal je merken dat je èn voor de mensen èn voor jezelf iets goeds doet, want al die kracht die keert tot je terug en al die bedoelingen die je hebt uitgestuurd die zullen uiteindelijk zodanig keren dat je ze zelf ook moet ondergaan. Over dit onderwerp nog meer te vragen?

Vraag: Wat bedoelt u met een goed mens? Als ik de gedachten van mij afstoot, zoals water olie van zich afstoot, dan help ik die, dan ben ik hoogstens op dat punt onbewust.

Antwoord: Inderdaad, dus zouden wij op grond hiervan kunnen zeggen, nietwaar: een goed mens is die mens die zich het kwade niet bewust is. En dat is werkelijk nog niet zo gek gezegd. Hij die het kwade kent is er vatbaar voor, maar die het kwaad niet kent die is goed.

Reactie: Ja, maar wij zijn toch op aarde om elkaar te helpen. En als ik iets van mij afstoot, dan doe ik een ander kwaad.

Antwoord: Ja, maar u weet niet dat u het van u afstoot, want een goed mens zal nooit iets van zich afstoten, dat is juist de aardigheid daarvan. Het is dus juist de onbewustheid die hier beschermt, het zuivere goed willen. En wanneer iemand u haatgedachten toestuurt - laten we nu eens aannemen dat u werkelijk een goed mens bent - dan kunt u zich niet voorstellen dat u daar een haatgedachte terug zult geven, integendeel u geeft daar een gedachte van vrede, van genegenheid, van naastenliefde terug. Dan denkt u dat u goed doet, maar voor die ander is dat eigenlijk een dodelijk wapen, tenzij hij afluist van zijn wraak, hij kan het aanvaarden of hij kan ermee vechten en vecht hij ermee dan gaat hij eraan ten onder. Dat is juist de eigenaardigheid, de wonderlijke rechtvaardigheid die daar in zit. En dat moet je niet van een menselijk standpunt bekijken, daar moet je nu proberen eens zuiver objectief te zien en dan zie je het eigenaardige dat alle kwaad dat bewust is, te allen tijde ondergaat wanneer het goed ontmoet dat bewust is, zoals vuur geblust wordt door water. Dus, u zult begrijpen dat we hier niet meer hebben te maken met: ja, maar ben ik dan nog goed? Nee, want u doet het beste wat u denkt te kunnen doen, u geeft het goede terug voor het kwaad, maar die ander die voelt zich zo ongelukkig daaronder dat die weet gewoon niet wat hij moet doen.

Ik zal er een voorbeeld van geven, misschien dat dat duidelijker is. Stel u voor iemand heeft u zwaar beledigd en u weet dat, die belediging die werd uitgesproken terwijl u er niet bij was, u blijft volkomen normaal tegen die mens. Wat denkt u nu dat er gebeurt? Dat hij er gelukkiger door wordt? Nee, uw vergeving brengt in die mens de onrust: ja, maar zou hij het nu weten, zou hij het niet weten? Wat zal er nu komen? Er staat natuurlijk een bom op barsten, maar welke is het nu eigenlijk? Begrijpt u? En in die onrust straft de daad zichzelf, terwijl u het beste hebt gedaan wat u zou kunnen doen. Maar als die mens dat ziet en aanvaardt en zegt: ja, maar die mens is eigenlijk zo goed en die gaat naar u toe en die zegt: ja, hoor eens, ik heb iets heel ergs van je gezegd, werkelijk ik ben erg onrechtvaardig geweest en ik weet dat je het niet verdient en daarom ik hoop dat je me het wilt vergeven. Dan zegt u ook heel rustig: "ja, natuurlijk vergeef ik je dat". Uw vergevingsgezindheid blijft gelijk.

Maar op dat ogenblik heeft die mens dan ineens de opluchting: God zij dank, ik heb een fout gemaakt en ik heb haar goed gemaakt en die wordt er gelukkig door. Nu, dat is nu een klein verhaaltje, maar dat maakt misschien duidelijk wat we bedoelen op die manier.

Ja vrienden, het wordt zo langzamerhand tijd dat we het medium vrij geven en dat zal ik dan ook maar gaan doen. Ik hoop dat het onderwerp naar uw genoegen werd behandeld en ik wens u allemaal nog een hele prettige avond verder.

## VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.

Persoonlijke vragen mag ik geen antwoord op geven. Alle andere vragen zijn welkom en we zullen proberen om ze zo goed mogelijk te beantwoorden en wat ik zelf niet weet kan ik altijd nog voor u navragen en we hopen dat dit voldoende zal zijn. Gaat uw gang.

Vraag: Ik zou u willen vragen of u mij zou kunnen zeggen of in Korea men inderdaad kan komen tot een wapenstilstand en zo ja, of dat gevolgd wordt door vredesonderhandelingen?

Antwoord: Ja, nu vraagt u mij een prognose en ik had het eigenlijk moeten zeggen, maar prognoses die vallen ook buiten mijn terrein, dat doen we eigenlijk maar een zeer korte tijd in het jaar n.l. ongeveer zes weken omstreeks het nieuwe jaar. Maar ik wil proberen om u toch te helpen en dan zal ik op de bekende gegevens dus voortgaan. Let wel: in Korea is op het ogenblik de toestand zodanig dat door de handelingen van de president van de Zuid-Koreaanse Republiek zijn vrijgelaten een aantal gevangenen, deze voeren op het ogenblik natuurlijk een soort onderduik-politiek uit en zullen grotendeels worden opgenomen in het leger van diezelfde staat. Wanneer nu op het ogenblik Amerika dit zou accepteren, dan zou hieraan een zeer groot prestige-verlies voor Amerika en natuurlijk ook voor de UNO United

Nations Organisation vastzitten. Zij zullen dus alles te werk stellen om dit op het ogenblik te verhinderen. Nu ten aanzien van de Chinezen. De Chinezen op het ogenblik hebben er een groot belang bij dat zonder enig prestige-verlies en zo mogelijk zelfs met enige winst voor hen een werkelijke vrede tot stand komt. Vandaar dat we aan kunnen nemen dat een bestand, een wapenstilstand dus inderdaad binnen niet al te lange tijd van kracht zal worden.

En ik meen dat we hier zouden kunnen spreken over zes á zeven dagen, voordat hier een begin, een werkelijk goed begin wordt gemaakt. Dan zouden we ons verder af kunnen vragen: komt het dan tot vrede? Wel, vrede, absolute vrede is op het ogenblik niet in het belang van China, wel een wapenstilstand, want een vrede zou betekenen dat een groot gedeelte van de lasten van een strijd meer in het Zuiden van Azië zou kunnen worden gedragen door de staten die op het ogenblik nog gebonden zijn hier in het Noorden.

Het is dus voor China van een groot belang een werkelijke vrede zo lang mogelijk te voorkomen. Aan de andere kant zullen wij ook kunnen begrijpen dat Amerika om politieke redenen zeer zeker wenst op het ogenblik een zo snel mogelijke vrede tot stand te brengen. Het is dus afhankelijk van hetgeen dat de Verenigde Staten toe zullen zeggen als een soort compensatie aan China. Dit zal wel niet in de officiële berichten genoemd worden, maar in de praktijk zullen we erop kunnen rekenen dat een werkelijke vrede in Korea, in Noord-Korea en tussen Noord- en Zuid-Korea dan, zeer zeker niet gesloten zal kunnen worden, zonder dat hierin is opgenomen een erkenning van het hedendaagse China en waarschijnlijk zelfs een aantal maatregelen tegen de nog bestaande nationalistische machten op Formosa.

Hierdoor kunnen wij rekenen dat het nog enkele maanden zeker zal duren voordat er tekening komt in de toestand.

Wanneer u vraagt: gelooft u in een absolute vrede? dan zeg ik, ja. Ik geloof inderdaad dat er in Korea vrede zal worden gesloten, maar ik meen dat de werkelijke ondertekening van deze vrede nog ongeveer anderhalf jaar op zich zal laten wachten, dat de vredesonderhandelingen en intreden van een praktische vredestoestand in ongeveer zes á negen maanden werkelijk reeds tot stand zou kunnen komen. Ik grondvest dit oordeel niet - nogmaals uitdrukkelijk - op gegevens die buiten uw eigen bereik liggen.

Al datgene wat ik u hier heb verteld dat kunt u zelf weten. Wij kunnen hier hoogstens nog aan toevoegen dat de kritieke toestand die in de komende maanden nog voortdurend verscherpt, zou kunnen leiden tot een aantal gebeurtenissen in verschillende delen van de wereld die een beëindiging van de oorlogstoestand, of de koude vrede, in de verschillende gebieden wenselijk maakt. Ik meen dan ook dat wij zullen horen binnen niet al te lange tijd over pogingen om te komen tot één Duitsland, die zeer waarschijnlijk tot mislukking zijn gedoemd, men zou eerder kunnen spreken van terugkeer tot de situatie van Yalta, een soort bespreking van Yalta, als men zou kunnen spreken van een werkelijke vereniging van Duitsland, wij zullen verder horen van een spel van wisselende krachten in het Zuiden, wij zullen verder kunnen horen over een betrekkelijk scherpe beurscrisis gevolgd of voorafgegaan door het brengen op reële waarde van verschillende valuta's die op het ogenblik in de beursnoteringen nog te hoog genoteerd staan voor hun werkelijke waarde. Al deze dingen tezamen zouden ook voor Amerika een zeer dwingende factor kunnen zijn om vrede te zoeken.

Daar staat tegenover dat enkele mislukte experimenten in de laatste tijd in de Sovjet-Unie en de daar nog heersende strijd om de absolute macht in sommige staten en delen daarvan, zeer zeker ook voor de Sovjet-Unie betekenen een werkelijk en reëel verlangen naar vrede.

Waar dit vredesverlangen door een noodzaak gesteund wordt aan beide zijden, geloof ik dat men uiteindelijk een weg zal vinden waarbij het prestige van beide grote staten wordt gewaarborgd en gehandhaafd en men toch zou kunnen komen tot een tijdelijke staking van de vijandelijkheden. We zouden hier echter meteen nog aan vast kunnen knopen dan - ook dat is geen prognose - dat een dergelijke vrede nooit van duurzame aard kan zijn, onder de huidige toestand zeker niet en ook onder de toestand van de eerstkomende jaren niet.

Ik hoop dat ik daarmee uw vraag voldoende heb beantwoord.

Vraag: Bestaat er een kans dat die nog altijd in Rusland vertoevende honderdduizenden krijgsgevangenen weer terugkeren?

Antwoord: Ik ben bang dat wij daar niet meer van honderdduizenden zullen kunnen spreken. Maar dat in de komende tijd zo nu en dan enkelingen nog weer de Westerse wereld of hun eigen vaderland zullen bereiken is niet slechts een waarschijnlijkheid, maar een tamelijk grote

zekerheid, dat echter de honderdduizenden waarover wordt gesproken, ooit terug zullen keren, u zult me niet kwalijk nemen als ik zeg: dit is een belachelijke hoop, het is treurig, maar dat is zo. En dat kunt u ook zelf nagaan, want een dergelijke massale terugkeer zou betekenen dat Rusland toegeeft gefraudeerd te hebben als eerste punt, ten tweede dat Rusland een groot aantal personen die in doorsnee toch een behoorlijke opvoeding hebben genoten, met gegevens omtrent de interne toestanden naar het Westen zou laten ontkomen. Ten derde zou dit betekenen dat de Russische gewoonten om arbeidskrachten te vorderen etc. weer eens op een zeer sensationele wijze in het Westen zouden kunnen worden verbreid, in vele verslagen, terwijl Rusland zeer zeker op dit ogenblik voldoende te doen heeft binnenslands en een dergelijke propaganda - nadelige propaganda in het buitenland - niet kan wensen. Waar nog bijkomt dat de levensomstandigheden voor de krijgsgevangenen niet altijd van een zodanige toestand waren, dat ze daar nu al te gemakkelijk konden leven. Ook dit is dus geen prognose, nogmaals, maar een zuivere ontleding van de bestaande omstandigheden zoals ze voor u ook kenbaar zouden zijn indien u alle bronnen daaromtrent na zou gaan.

Vraag: Ik wilde vragen of Indonesië uiteindelijk straks met Nieuw-Guinea samengaat en of Nieuw-Guinea een staat op zichzelf blijft?

Antwoord: Ja, nu moet u mij niet kwalijk nemen dat ik eventjes een opmerking maak, waarde vrienden. Ik ben u tegemoetgekomen aan de vragenstellers op een fout - mijn eigen fout - omdat ik niet uitdrukkelijk vermeld had dat prognoses buiten mijn bevoegdheid vallen, nietwaar? Dus dat ik deze vragenstellers zoveel mogelijk tegemoet ben gekomen.

Ik kan alleen dit zeggen en dat is dan de laatste vraag betreffende de toekomst die ik dan beantwoord. Wilt u dit dus uitdrukkelijk in uw oren knopen. Maar Nieuw-Guinea zal nooit samen kunnen gaan met Indonesië zolang als de Australische macht nog bestaat en wij kunnen eerder rekenen op een blanke ontginning dan wel op een toewijzing van Nieuw-Guinea aan Indonesië of een samengaan van Indonesië en Nieuw-Guinea, gezien de omstandigheden waarin Indonesië op het ogenblik zelf verkeert, Indonesië zelf is n.l. op het ogenblik in een zodanige staat van verdeeldheid dat het binnenshuis meer dan voldoende te doen heeft en naar buiten toe niets anders kan doen dan op een propagandistische of juridische wijze aanspraken naar voren brengen. Ik hoop dat het voldoende duidelijk was.

Vraag: Is de kerk bepaald nodig om tot God te kunnen komen?

Antwoord: Nee, want hoe zou de mens anders tot God hebben kunnen komen in de tijd dat er geen kerk was dan had er in het paradijs ook al een kerk moeten staan.

Vraag: Elk levend wezen heeft een ziel, is met een bepaald doel hier op aarde. Wanneer ik dus een dier dood of een plant of een mineraal vernietig voor mijn consumptie, ontnem ik een bezielde lichaam de mogelijkheid om hier op aarde zijn gesteld doel te bereiken. Is dit inderdaad zo? Zo ja, waar moeten wij dan van leven?

Antwoord: Ik zou zeggen van de lucht. Maar zelfs de lucht kent bepaalde geesten die erin leven, dus ook hier zou u dan afstand van moeten doen, u zou niet eens meer mogen ademen. Maar u begrijpt zelf wel dat dat ook een verkeerde stelling is in deze vraag.

Want u zegt nu: ik ontnem een bezielde lichaam het leven, u zou ook kunnen zeggen: ik voltrek het lot van een ziel en help deze ziel tot bewustzijn te komen. Waar bovendien nog bijkomt dat, wanneer u bv., planten, groenten bv. neemt, dat u ze zeer zeker niet het leven neemt, in tegendeel het leven laat u, u geniet alleen de vrucht.

En het genieten van de vrucht dat betekent dus een potentieel leven vernietigen.

En als al deze potentiële levens niet vernietigd werden, nou, ik weet het niet, zou u nu alleen eens willen proberen om een paar jaar lang alle graan te laten woekeren, alle gras te laten woekeren, alle bomen te laten woekeren en dan ook alle dieren te laten leven. Ik geloof dan dat er een onmogelijkheid tot verder bestaan, een algemene verstikking op zou treden.

U zult dus begrijpen dat het doden en het vernietigen voor gebruik inderdaad mede behoort tot de condities van deze wereld en als zodanig behoren tot de levenservaringen.

Iets anders is, heeft u het recht om nodeloos of nutteloos te doden of te vernietigen?

En dan zeggen we, nee, want in dit geval gaat u buiten de noodzaken van het zijn en als zodanig laadt u wel een verantwoording op u. Niet de verantwoording van het ontnemen van een leven, maar de verantwoording voor uzelf dat u een leven genomen hebt zonder doel.

Ik meen dat het voldoende is.

Vraag: U spreekt met ons en hoort ons op onze stoffelijke wijze.

Hoe komt het dan dat u ons niet ziet in de stof, maar alleen in de uitstraling?

Antwoord: Nu, dat is heel begrijpelijk, omdat we - gezien de moeilijkheden die eraan verbonden zijn - bij voorkeur geen gebruik maken van de gezichtsorganen van een medium. Door deze n.l. af te sluiten kunnen we zorgen dat de hersens zeer weinig indrukken ontvangen en de indrukken die ontvangen worden kunnen door onszelf beheerst worden. Wanneer echter het visuele daarmee in aanraking zou komen, dan zouden we moeten rekenen met de automatische reacties van de mens die een sterke vermindering van de trancetoestand zeker zouden veroorzaken door plotselinge bewegingen en lichtreflexen en dergelijke.

Vraag: Zou u denken dat God Zijn bedoelingen met de wereld ooit aan enige geest (een bewuste geest) of een eerlijk mens, kenbaar maken zal?

Antwoord: Ik geloof dat God geen bedoeling met de wereld heeft. Ik geloof dat God de wereld heeft geschapen en deze wereld ziet als een deel van één gehele voleinde en volmaakte schepping. En ik geloof dat alle omstandigheden die beleefd worden op deze wereld of elders in het Al, niet anders zijn dan een onvolmaaktheid van ervaring van degenen die deze beleving hebben. Daarom geloof ik dan ook niet dat God in staat is om Zijn bedoelingen met de wereld kenbaar te maken. Dit kan een hogere geest doen, maar dit kan niet de Schepper zelf doen, want zou de Schepper zelf dit doen, dan zou Hij een deel van zichzelf buiten zichzelf moeten plaatsen en ik geloof niet dat dit een mogelijkheid is.

Dit is dus eigenlijk een theologische vraag, verbonden met bepaalde esoterische problemen en ik kan er alleen maar op antwoorden met de theorieën die wij hebben, bewijsbaar is het niet. Wel geloof ik dat door het erkennen van een deel van de goddelijke waarheid, een eerlijk mens of een bewuste, hoge bewuste geest, inderdaad in staat is om aanwijzingen te geven in welke richting men moet zoeken om deze bewustwording Gods ook zelf te beleven.

Vraag: Wat denken ze in uw wereld, in uw kringen over de affaire Rosenberg die in het kritische stadium gekomen is?

Antwoord: Ik vind het zeer treurig dat dit kritische stadium ontstaan is.

Ik hoop voor degenen die aanleiding waren tot dit drama, dat zij niet zelf een dergelijke lange periode van geestelijke kwelling zullen behoeven door te maken en ik meen dat de wereld hier wederom een misgreep heeft gedaan en ik hoop alleen maar dat degenen die alles ingezet hebben om deze veroordeling tot stand te brengen en het vonnis te doen voltrekken, gespaard mogen blijven voor de retributie van de wet van oorzaak en gevolg.

Bent u allemaal klaar dus met uw vragenstellerij? Is er geen enkele vraag meer?

Niemand meer? Dan wil ik nog één opmerking maken. U zult mij toestaan dat nog even te doen. Naar aanleiding van de vraag gesteld over het echtpaar Rosenberg, zou ik dan toch nog het volgende op willen merken: dat deze schuld slechts ontstaan kon door de misleidende omstandigheden van het leven op deze wereld en niet goed begrepen idealen, dat men diegenen die hun idealen verloochenden, daarvoor nooit gestraft heeft en dat ik dus niet de daad zelf beoordeel of veroordeel, maar wel vanuit mijn wereld en vanuit het standpunt dat wij hebben, moet zeggen: mensheid jullie veroordelen mensen omdat jullie zelf falen.

En dat geldt niet alleen voor Amerika, maar dat geldt voor vele andere landen waar men mensen met een ideaal ter dood brengt omdat men bang is voor het ideaal en omdat men misschien een voorbeeld wil stellen voor anderen. De waanzinnige fantastische ketterjacht van de inquisitie is in sommige staten reeds herleefd. Geve God dat de wereld voor verdere dwaasheden in deze richting bespaard blijft. En dan dank ik u voor uw aandacht en ik wens u allen een goedenavond en geef het woord over aan "het schone woord".

## HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

We gaan dan weer komen tot het einde van deze avond en wij doen dat zoals bij onze groep gebruikelijk met de rubriek die wij "het schone woord" noemen. Sta mij toe dit schone woord toch nog een ogenblik bij u in te leiden. Velen van u beschouwen dit als een krachtproef zonder meer, anderen genieten het als een schoonheid zonder zich bewust te zijn van het doel waarmee wij juist deze rubriek op elke avond brengen, zover ons dit mogelijk is.

Nogmaals uitdrukkelijk gezegd: wij zijn geen dichters, zeker geen sneldichters of literaire kunstenaars. Elk pretenderen van literaire waarde voor de producten van deze rubriek is ons vreemd. Wij trachten echter door een declamatie - door een voordracht dus, onverschillig in welke vorm - een zekere sfeer te scheppen, een sfeer waarin ook u een ogenblik gebonden wordt tot eenheid en als zodanig meer dan normaal openstaat voor de krachten die ons allen toch steeds weer het leven aangeven. Het is een poging u te steunen en te helpen en al het andere dat mede resultaat is, moet als van secundair belang worden geacht.

Wat wij nu doen is trachten om de toverkracht van het woord op de juiste wijze te gebruiken.

En nu mag ik u dan verzoeken om een aantal onderwerpen op te geven, zo mogelijk bestaande uit één enkel woord en ik zou dan willen limiteren tot acht.

Reactie: Ideaal - Vrede - Kruis - Schuld - Dankbaarheid - Verdraagzaamheid – Vijand.

Ik geloof vrienden, dat we het aantal rijkelijk bereikt hebben.

En ik zou dan ook willen zeggen: het ideaal, zelfs het ideaal in de kunst - zo vaak onvolmaakt tot uiting gebracht - is niets anders dan het zoeken naar vrede. En wanneer dit "vrede" dit zichzelf in vrede kennen niet bereikbaar is, dan gebeurt dit maar al te vaak door een gebrek aan verdraagzaamheid en zich stellen als vijand tegenover de wereld.

Is deze korte schets - waarin deze woorden dan voor een groot gedeelte vervat zijn - voor u voldoende om deze te aanvaarden als eindthese?

Reactie: Ja.

Hij staat in een kamer zo kaal en zo bar  
En het licht dat valt uit het Noorden  
En terwijl zijn penseel driftig kleuren neersmijt,  
Mompelt hij zinloze woorden.  
Hij dient de kunst,  
Maar zijn dienen is strijd  
En in hem brandt de bittere nijd  
Omdat hij niet volbrengen kan het ideaal,  
Omdat noch in kleuren, noch in menselijke taal  
Hij geven kan dat ideale beeld  
Dat hem getoond werd van het leven  
En dat hij zo gaarne  
Ook de wereld, ook de mensheid wilde geven.  
Dus strijdt hij verbeteren,  
Stroef staat zijn mond,  
De spetters verf die vliegen rond,  
En driftig gebaart hij,  
Hij meet en hij lijnt  
En hij kan niet volbrengen,  
Zo gaat het de wereld, zo gaat het de mens,  
Want wil men een werkelijk ideaal  
Verwerklijken, niet slechts wat gezwollen taal uitbraken,  
Maar de kern, de werkelijkheid der zaken raken,

Dan moet men gewapend zijn  
Met verdraagzaamheid en met dankbaarheid  
Voor het beeld dat u werd getoond.  
Dan moet men zwoegen en werken en streven  
En niet denken te worden beloond  
Met een gift, die nog nimmer aan één werd gegeven.  
Wanneer gij, o mensen, in 's levens atelier  
Bezig bent met uw werken en streven  
Vergeet dan niet:  
Het ideaal dat bereikt gij nimmer in uw leven,  
Dat wijkt en dat wijkt en dat wijkt steeds voort  
Tot achter een horizont  
En blijft u misschien slechts bij  
Als een lied, als een woord,  
Dat ge eens ergens, ge weet niet wanneer,  
In een vredig ogenblik hebt gehoord.  
Ge verlangt naar geluk, ge verlangt zo naar vreê,  
Welaan, begin dan te werken,  
Sterk uzelf en tracht de wereld te sterken.  
Werk met de eeuwige kracht mee  
Om het goed te vormen in wereld en mens  
En trek uzelve geen enkele grens in uw werk.  
Dan zult ge zien hoe met wondere kracht  
Ge zult gaan, sterk als een reus,  
Tot het werk is volbracht.  
En wie z'n werk werkelijk volbracht  
Die kent een vrede, die niet is een slaap,  
Een zinloos verdromen in duistere nacht  
Maar een vrede, een vrede zó groot, zó schoon,  
Dat elk denken en streven  
u wordt tot een hoon.  
Want gij voelt in u Gods krachten werken.  
Wanneer ge de kunst van 't leven verstaat  
Begrijp dan, de strijd, vijandschap en haat,  
Dat is het verderf, de grens u gezet.  
Wanneer gij uw wapen den vijand wet,  
Dan zult gij de vrede niet kennen.  
Maar gaat gij uw weg met verdraagzaamheid,  
Door naastenliefde en inzicht geleid,  
Dan vindt ge uw God, dan eindigt de tijd  
En vindt ge de vrede, geleid  
door Hem die ons voorging,  
De weg naar de eeuwigheid.

Ik dank u voor uw aandacht. Ik wens u een goedenavond en een gezegende huisgang.